

Mama, laat me maar los

Misha zit met gebogen hoofd aan de ontbijttafel. Met zichtbare moeite kauwt hij op zijn broodje. Zijn vijfjarige lijfje is vel over been en zijn ogen staan vermoeid. Het lichtje is gedoofd. Zoals elke morgen maak ik zijn tas klaar voor school. Ik schrijf een korte tekst op zijn banaan. Hij pakt de banaan op, kijkt naar de tekst en zegt: “Ik ook van jou mama!”

“Kan je de tekst lezen lieverd?”

Misha begint te huilen. “Ik kan allang lezen mama, maar ze zegt dat ik het helemaal niet kan. Dat ik niets weet en dat ik niets kan. Maar ik kan het echt mama! Echt!”

Ik neem hem in mijn armen en vraag hem wie hem dit wijsmaakt. “De directrice, toen we dat gesprekje hadden omdat ik andere kinderen pijn had gedaan..”

Mijn armen sluiten zich nog steviger om zijn smalle lijfje en ik vertel hem dat ik altijd in hem zal geloven. Dat hij mag zijn wie hij is en mag laten zien wat hij kan.

Na een paar minuten wordt hij rustiger. Hij trekt zijn jas en schoenen aan en loopt gedwee mee naar de auto om naar school te gaan.

Als ik hem om 12.15 uur kom halen, zakt de moed mij in de schoenen als ik zie hoe hij van het plein afloopt. Zijn schouders hangen en zijn pas is zwaar.

Ik groet hem en geef hem een kus. Hand in hand lopen we naar de auto, die in de berm staat langs de weg.

Ik kijk naar hem en zie dat hij zijn hoofd optilt om me aan te kijken. Zijn ogen staan moe en alle strijd lust lijkt verdwenen. “Laat me maar los mama.. Als die auto over me heen rijdt dan hoef ik niet meer. En ik kan het niet meer.. Laat me maar los..” Hij trekt zijn hand los en neemt een stap de weg op. Razendsnel grijp ik zijn arm vast en trek hem naar me toe. “Wat doe je!!” roep ik uit. Huilend zakt hij tegen mij aan en al snikkend draag ik hem naar de auto.

De volgende morgen zitten we bij de huisarts. Ik laat hem vertellen wat er aan de hand is.

“Dokter, ik heb zo’n buikpijn..”

“Hoe komt dat denk je?” vraagt de dokter vriendelijk.

“Ik denk dat ik een bom in mijn buik heb. Iedereen wordt geboren met een zaadje in zijn buik. Hoe meer nare dingen er gebeuren, hoe groter het wordt en uiteindelijk explodeert hij. Mijn zaadje is te groot geworden. Het is nu een bom en hij kan elk moment ontploffen. Ik voel nu al de pijn..”

De huisarts kijkt me bezorgd aan en stelt voor om zijn buik te onderzoeken. Na even voelen stelt hij de diagnose: het is inderdaad een te groot zaadje van verdriet en pijn. Misha vraagt hem hoe de bom weer kleiner kan worden. De huisarts vertelt hem dat hij veel fijne dingen moet meemaken om de bom weer klein te laten worden. School is te verdrietig en pijnlijk, dus daar moeten we echt iets aan gaan doen. “Ik wil er gewoon nooit meer naar toe”, verzucht Misha.

Ik praat nog even na met de huisarts, terwijl Misha in de wachtkamer speelt. Hij benadrukt dat Misha zo snel mogelijk weg moet uit deze omgeving. We bespreken de opties en hij geeft aan mij, waar hij kan, te ondersteunen. Met een brief, telefoontje of wat dan ook om te zorgen dat Misha de rust krijgt die hij nodig heeft. Als ik een paar dagen later met zijn juf in gesprek ben vertel ik opnieuw van zijn uitbarstingen. Het effect van het gesprekje met de directrice is verwoestend geweest voor hem. De juf slikt even en kijkt me dan doordringend aan. “Marianne, haal hem hier alsjeblieft weg! Hij is doodsbang voor haar! Laatst liep ze het plein op toen hij aan het spelen was. Toen hij haar zag bevroor hij compleet, met grote ogen van angst staarde hij haar kant op en rende vervolgens naar de schuur waar hij trillend en in elkaar gekropen heen en weer zat te wiegen. Hij gaat hier aan kapot..”

Ik slik mijn tranen weg, bedank de juf voor haar eerlijkheid en geef aan dat ik aan het rondkijken ben voor een andere school.

Als Misha ’s avonds in bed ligt, praat ik met hem over de directrice. Hij heeft in de afgelopen weken wel een paar dingen losgelaten, maar nu durft hij het hele verhaal te vertellen. De directrice heeft hem vernederd,

gekleineerd, bang gemaakt. Ze heeft hem verteld dat hij tot niets in staat is en een arrogant joch is. Hij mag het woord hoogbegaafd van haar niet meer gebruiken en ze had hem wel door. Hij kan helemaal niets. Hij kan niet lezen en niet schrijven. Hij weet helemaal niets van zijn favoriete onderwerp: het universum. Hij was gewoon een heel normaal klein jongetje dat zich moest leren gedragen in de klas.

Uitgeput van zijn woordenwaterval valt hij in mijn armen in slaap. Terwijl ik hem vasthoud stromen de tranen over mijn wangen. Dit bijzondere, kleine mannetje.. zo kapot gemaakt door een vrouw die beter zou moeten weten. Iemand die hij vertrouwde!

Mijn hart breekt..